

Reményik Sándor újabb verseiből.

ÖZVEGY.

Nevetni szívből újra megtanult.
S mert Nyár van még: a ruhája fehér.
De lelkében, a legbelső szobában,
Minden élőnél erősebben él
Az ifjú isten, aki tovaszáll,
Ki ajándékba kapta a halált,
Hogy férji helyett csillaggá legyen :
Örök szépség és örök szerelem.

A lelkében, a legbelső szobában,
A virágait rendezgeti szépen :
Ezt névnapra, ezt kézfogóra kapta,
Ezt viszontlátáskor, ezt búcsúképen ...
Ó mennyi, mennyi virágot kapott !
Pedig be kurta volt a földi éden.

Pár hélig tartott a paradicsom.
S most lányos asszony-lelkében pihen
Az ifjú hős, de nem ravatalon.
Élő erő és ható hatalom.
Fény, aki mellett árnyék a világ.
Emberarcok, hegyek és tengerek
Csak tükrök, mikben ő jelenik meg,
S kinyilatkoztatja folyton magát.

A megözvegyült lélek-palotán
Férfiak is, kérők is járnak át.
Tán akad, aki hosszabban tanyázik.
De ki eljut az utolsó szobáig,
Az a küszöbről némán visszafordul
És úgy oson el lábujjhegyen, loppal.
Ki merne vinni azzal a halottal !

EGY HYMEN-HIRRE.

I. Ezt mondja a költő.

Tán szebb lett volna úgy, ahogy megírtam :
Özvegyen mindhalálig.
Szőke hajkoronában diadémként
Egy síri mécs világlik.
Tán szebb lett volna úgy, ahogy megírtam.

De hát így is szép. A nő nő marad,
A férji férji, és az élet élet,
S a költő azért köllő, hogy kisüssön
Az életem is túlnövő mesékel.
A mese mese, és az élet élet.

Amit megírtam, mégis csak megírtam
Az én mesémben a régi marad.
Hiába jön új mirtuszt homlokára
A fellángoló életakarát.
A fantáziám «Özvegy»-e marad.

És most Úristen, káprázató köddel
Fedj el emléket, szenthegyet és multat.
Adj az élőknak zengő üdvösséget,
Adj a holtaknak csendes nyugodalmat.
Adj a holtaknak csendes nyugodalmat.